

Ὀκτωβρίου δεκαετημιά τρανή Παρασκευή,
μὲς στὴν Σαλαμίνα πάλι
ἔβγησαν πρόγονοι μεγάλοι
κ' ἔκραζαν: εὐάν εὐόλι

Ἐβγηε κ' ὁ Θεμιστοκλῆς
κ' ὁ παλιρὸς ὁ Περικλῆς,
κ' ἐκελάθησαν Αἰολοὶ
μὲ βροντοφωνοῦντα χεῖλη:

Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, πρὸς τὴν ὄρεαν τῶν ἀγώνων,
καὶ λυτρώσετε πατρίδα, θήρας ἱερὰς προγόνων.

Νέα γενεὰ προχάροι...
βόσκα' σὺ ζεβρί τὸ δόρυ,
τὴν ἀσπίδα' σὺ δεῖς σου,
καὶ πολέμα μεταξὺ σου.

Μάχου μάχου καὶ πολέμα,
καὶ τὸ κῆμα τὸ γλαυκὸν
νὰ τὸ παραφωρῆς μ' αἷμα
συγγενῆς ἀδελφικόν.

Τέτοια ἄγαγε κραναῖς
προκατόρων μὰ φωναῖς.
Κ' ὁ θεὸς ὁ Ποσειδῶν
ἀπὸ κύματα κηρῶν
μὲ τὴν τριάναν ἐκτόπα,
καὶ τὴν θάλασσαν ἐτριπα.

Εἶχε κἀτι προειπῆ
εὐέλαις καὶ χαροπῆ
ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν,
πᾶς ἀγῆρας θ' ἀπομείνη
σκοτῆρμὸς ἐν Σαλαμῖνι
ὁμοφυλῶν ἀδελφῶν.

Ἡ δὲ Πατρίς ἀπὸ μακρῶν ἐφώναξε μονάχη:
ἀφες αὐτοῖς... σὺν οὐρασί
ἐν Σαλαμίνοσ' ἴδασαι
τί κάνουν οἱ ναυμάχοι.

Παρόσητι δὲ καὶ τοῦ Διὸς ἐκείνο τὸ κοῖτος
στῆς ναυμαχίας τὸν ἡμελὸ,
κ' ὁ Τεῆρας μὲ τὸν Ἰταλὸ
μὲς ἔστειλαν χαρειαμοῖς ἀπὸ τοῦ Ρακοῖντις.

Μὰ κ' ἐγὼ παντοῦ τοῦ γίνους
νύνη διεσθάλισα...
γὰ νὰ δῆι τοὺς πληρωμένους
πῆγε κ' ἡ Βασιλοῖσα.

**Ἐξήγνη προβάλλει
μὲς σὺντὰ μεγάλη.**

Φ.— Μὰ καὶ σὺ μὲ τὸργανέτη
τόνους θραμβῶν ἴστα...
κῶταξ, βρε Περικλῆτο,
τοῦ Θεμιστοκλῆ τοῦ φράμα.

Βγαίνει μὲς ἀπὸ τὸ μῆγμα
καὶ μ' ἀργὸ ἀποβαίνει βῆμα
καὶ μὲς κάνει τὸν βαρῶ...
πλὴν μαζὶ τοῦ προχάρι

κ' ὁ Κυναίγειρος ἐκείνος,
μαχητῆς τῆς Σαλαμίνας.

Δόξα μας προγονική,
κ' ἔπος λέν ἱστορικοί
μὲ τὰ δόντια' πολεμοῦσε' στῆς παλαιᾶς τῆς ναυμαχίας...
γὰ φαντάσου καὶ σὺ νάχες τέτοιαις ὀδοντοστοιχίαις.

Π.— Ὡ τοῦ παλῆου Θεμιστοκλῆ σὺντὰ προσκυνημένη,
τὴν Σαλαμίνα μὴ θρηγῆς
καὶ μὴ τὰ δάκτυλα κνήης...
ἡ τῶν δακτύλων κινήσις γνωρίζω τί σημαίνει.

Μὴν εἶσαι τόσο σκυθρωπὸς, μὰ γελαστός προχάροι...
σὸν ἦρας μεγαλόφυκος παραφορὰς συγχάροι.
Κρῦμμα θλίψης καὶ καυμὸς ἄς μὴ σὲ κατατρίχη
καὶ μὴ φορὰ θὰ δοξασθῶν τὰ ἔλλινά σου τείχη.

**Κ' ὁ Φρασουλήξ μὲ τονὸν
στους ἰσχυροὺς τῶν προγόνων.**

Φ.— Νδιωριστίζονται τὰ τέχη
τῆς καλῆς Τεραρῆς
καὶ παλιρῶν Αἰολῶν σίτοι
ἀφαιτίζουσιν τὰς φρονῆς
τῶν κολέων, τῶν ὁρέων,
καὶ τῶν πόντων τῶν εὐρέων.

Ὅλοσ' ἄς εἰλογοῦν
τὰ μεγάλα δάκτυλά σου
δουσι σὰς ἠμολογοῦν
σὲ ἕρως καὶ σὲ θάλασσοις.

Συγχωρεῖτε τὰς ἐξάψεις τῶν Ρωμηῶν τὰς αἰφνιδίαις,
γίνετε διπῆ μας σίπλη,
καὶ μὴ λῆτε πᾶς μὰς κρέκει
μοναχὰ λουριμανθῶσις.

Κανεῖς δὲν ἐλησμόνησι τὰ τρώεσσι τὰ πάλαι
πηνάινετ' στοὺς τάρους σας σὸν κριν ἐν ἡσυχίᾳ,
κ' ὁ κόσμος δὲν ἐθάλασι, Θεμιστοκλῆ μεγάλα,
ἀν ἐπὶ πλοῦσι κἀναμ κ' ἐμεις μὲ ναυμαχία.

Ἐλθὲ καὶ σὺ, Κυναίγειρε, κ' ἐνθάδουσε κ' ἐμένα,
ποῦ μάχομαι κατὰ σπῶν καὶ κατ' ἀνεμομύλων,
καὶ δῶσε μας τὰ δόντια σου τὰ κοσμοκακουσμένα
γὰ νὰ τὰ τρέψωμ κ' ἐμεις κατὰ τὸν ἀλλοτῶν.

(Εἶπε κ' ἐξηφανίσθησαν ἀμέσως τὰ φαντάσματα,
κ' ἀπέμειναν ἐμβρόντητα τὸ ὄσο ἔλλεγα πλάσματα.)

Φ.— Πᾶσι λοιπὸν τῆς κλάφης σου, βρε Περικλῆ κλαψῆρη...
μ' ἔσα γιγῆσαν ἐλαίξ, μ' ἔσα κ' ἄν γίνουσι θάρροι.
Εἶναι τὰ μάλα πιδανὸν κ' ἔλλα νὰ θῆς κολλά,
ἴσως καὶ νέον θυελλῶν νὰ σὲ τρώμει βρόμος,
πλὴν σὺ μὴν ἀπειλῆσαι καὶ γινώριξ κἀπὶ
πᾶς ὁμαλὸς δὲν στράνεται τῆς ἀσπίθ' ὁ δρόμος.

Φῶς διακρίνω Περικλῆ, μακρόθεν ἀνατέλλον,
καὶ μ' εὐέλαις τὸ κροῖον καὶ πρὸ πάλι τὸ μέλλον.

Τὸ φῶς ἐκείνο τὸ κροῖτον
ἐλευθεροὶ καὶ σπῆροι,
καὶ δοκωρῶμένοι χαραιοῦν
τὸ νῆα μας κορβί.

Π.— Γὰ τούτο σήμερα κ' ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ δώσω ἔλλο,
σὺ μὴν ἐπιφροῦσσομαι σὺντὰ πρὸς ἐξέξ μας φύλλο.